2 ஆகஸ்ட், 2026

ஆண்டின் பொதுக்காலம் – 18-ஆம் ஞாயிறு

எசாயா 55:1-3; உரோமையர் 8:35, 37-39; மத் 14:13-21

முன்னுரை

ஒரு ஆசிரியர் தனது மாணவர்களிடம், மகிழ்ச்சியைக் குறிக்கும் வகையில் ஏதாவது ஒரு பொருளை வகுப்பிற்கு எடுத்துவருமாறு கூறினார்.

ஒரு குழந்தை ஒரு புதிய பொம்மையைக் கொண்டு வந்தது; மற்றொரு குழந்தை கைபேசியையும் (Mobile phone), இன்னொரு குழந்தை விளையாட்டுப் பணத்தாள்களையும் கொண்டு வந்தது. ஆனால் ஒரு சிறிய பெண் மட்டும் ஒரு சிறிய ரொட்டித் துண்டை எடுத்துவந்தாள்.

ஆசிரியர் அதற்கான காரணத்தைக் கேட்டபோது, அவள்:

"என் தாய் எங்களுடன் மேஜையில் ரொட்டியைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்போது, நாங்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் சொந்தமானவர்கள் என்பதை நான் உணர்கிறேன்" என்றாள்.

வெற்றி, செல்வம் அல்லது பொழுதுபோக்கு ஆகிய எதனாலும் நிரப்ப முடியாத ஒரு ஏக்கம் ஒவ்வொரு மனித இதயத்திலும் உள்ளது. நாம் உணவிற்கும் பாதுகாப்பிற்கும் மட்டுமல்ல; அன்பு, நல்வாழ்வுக்கான அர்த்தம், மன்னிப்பு மற்றும் நம்பிக்கை ஆகியவற்றிற்கும் ஏங்குகிறோம்.

இன்றைய இறைவார்த்தை வாசகங்கள் நம்மை அழைக்கும், உணவளிக்கும் மற்றும் என்றும் உண்மையாய் இருக்கும் இறைவனை நமக்கு வெளிப்படுத்துகின்றன.

இறைவாக்கினர் எசாயா வழியாக, தாகமாயிருப்பவர்களை "வாருங்கள்!" என்று கடவுள் கூப்பிடுகிறார்.

நற்செய்தியில், இயேசு பசியோடு இருக்கும் திரளான மக்களுக்கு தம் இரக்கத்தால் உணவளிக்கிறார். புனித பவுல் அடிகளார், கிறிஸ்துவின் அன்பிலிருந்து நம்மை எதுவும் பிரிக்க முடியாது என்று நமக்கு உறுதியளிக்கிறார்.

இப்பொழுது நாம் நற்கருணை விருந்தை அருந்தக்கூடும்போது, தவறான இடங்களில் மகிழ்ச்சியைத் தேடிய தருணங்களையும், கடவுளின் அன்பைச் சந்தேகித்த நேரங்களையும், நம்மிடம் உள்ள உணவு, நேரம் மற்றும் இரக்கத்தைப் பிறரோடு பகிர்ந்து கொள்ளத் தவறிய தருணங்களையும் நினைத்து மனவருந்துவோம். மன்னிப்பை வேண்டுவோம்.

மறையுரை

ஒரு பயணி கடும் மழையிலும் குளிரிலும் பல மணி நேரம் நடந்த பிறகு, நள்ளிரவில் ஒரு சிறிய மலைக் கிராமத்தைச் சென்றடைந்தான். அங்குள்ள விடுதிகள் அனைத்தும் மூடப்பட்டிருந்தன. களைப்பும், ஈரமும், பசியும் நிறைந்தவனாய், அவன் அருகில் இருந்த ஒரு ஏழை விவசாயியின் கதவைத் தட்டினான். ஒரு முதிய

பெண்மணி கதவைத் திறந்தார். அவரிடம் இருந்தது மிகக் குறைவுதான்: ஒரு துண்டு ரொட்டி, மாலையில் மீதமான கொஞ்சம் சூப் மற்றும் ஒரு உலர்ந்த போர்வை. ஆயினும், அவர் அந்த அந்நியனை தன் சொந்தக் குடும்ப உறுப்பினரைப் போல வரவேற்றார்.

பல வருடங்களுக்குப் பிறகு, அந்தப் பயணி அந்த இரவைப் பற்றி எழுதினான். உணவோ அல்லது கதகதப்போ அவனுக்கு நினைவிருக்கவில்லை; மாறாக, அந்த சில மணி நேரங்களில் தான் மிகவும் விரும்பப்பட்டதாகவும், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகவும், நேசிக்கப்பட்டதாகவும் உணர்ந்த அந்த உணர்வே அவன் நினைவில் நின்றது.

"அந்த ஏழைப் பெண்மணி எனக்கு உணவை விட மேலான ஒன்றை அளித்தார். வாழ வேண்டும் என்ற தைரியத்தை எனக்கு மீண்டும் அளித்தார்," என்று அவன் எழுதினான்.

அந்தக் கதை இன்றைய வாசகங்களின் மையப் பொருளைத் தொடுகிறது. கடவுள் நம் முன் ஒரு தூரத்து ஆட்சியாளராக அல்லாமல், நம்மை அழைப்பவராக, உணவளிப்பவராக, நம்பிக்கைக்கு உரியவராக தோன்றுகிறார்.

எசாயா வழியாகவும், புனித பவுல் வழியாகவும், அப்பங்களைப் பெருக்கிய புதுமையின் வழியாகவும் நாம் ஒரு சிறந்த செய்தியைக் கேட்கிறோம்: கடவுள் நம்மை விரும்புகிறார், கடவுள் நமக்கு உணவளிக்கிறார், அவருடைய அன்பிலிருந்து நம்மை எதுவும் பிரிக்க முடியாது.

இறைவனின் அழைப்பு

நான் குழந்தையாக இருந்தபோது, ஒவ்வொரு ஊர்த் திருவிழாவிலும் "சீப் ஜாக்" (Cheap Jack) என்று அழைக்கப்படும் ஒருவர் இருப்பார். அவர் ஒரு சிறிய சந்தைக் கடைக்கு அருகில், வண்ணமயமான நாடாக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உயரமான தொப்பியை அணிந்துகொண்டு, மக்களை உரத்த குரலில் அழைப்பார்:

"தாய்மார்களே, அய்யாக்களே! இங்கே வாருங்கள்! கடந்துபோகாதீர்கள்! நின்று கேளுங்கள்! இந்த வாய்ப்பு உங்களுக்கு மீண்டும் கிடைக்காது!"

அவர் மிகவும் சத்தமாகக் கூவியதால், மக்கள் தங்களை அறியாமலேயே நின்றனர். குழந்தைகள் கூடினர்; பெரியவர்கள் புன்னகைத்தனர். ஆர்வமுள்ள கூட்டங்கள் அவரைச் சுற்றி உருவானது. அவர் தனது பொருட்களை மிகவும் சிறப்பானதாகவும், மலிவானதாகவும் விவரித்தார்; அதைக் கேட்கும்போது அது இலவசமாகக் கிடைப்பது போலத் தோன்றும்.

இன்றைய எசாயா புத்தகத்திலிருந்து பெறப்பட்ட இறைவார்த்தைகளைப் படித்தபோது, எனக்கு அந்தச் சிறுவயது ஞாபகம் நினைவுக்கு வந்தது:

"தாகமாயிருப்பவர்களே, நீங்கள் அனைவரும் என்னிடம் தண்ணீர் அருந்த வாருங்கள்!

பணமில்லாதவர்களே, நீங்களும் வாருங்கள்; தானியத்தைப் பெற்று உண்ணுங்கள்!"

கடவுள் கிட்டத்தட்ட அந்தச் சந்தையில் கூச்சல் போடுபவரைப் போல, மனிதகுலத்தின் சந்தை வீதியின் நடுவில் நின்று, தம்மைக் கடந்து அவசரமாகச் செல்லும் மக்களைப் பார்த்துக் கூப்பிடுவது போலத் தெரிகிறது.

ஆனால், இதில் ஒரு மிகப் பெரிய வேறுபாடு உள்ளது:

- சந்தையில் விற்பவர் வாடிக்கையாளர்களை விரும்பினார்.
- ஆனால் கடவுள் நம்மை விரும்புகிறார்.
- விற்பவர் லாபம் ஈட்ட விரும்பினார்.
- ஆனால் கடவுள் நமக்கு வாழ்வைத் தர விரும்புகிறார்.

எசாயாவின் அழைப்பில் உள்ள ஒரு அழகான விஷயத்தைக் கவனியுங்கள். முதலில், கடவுள் அப்பம், திராட்சைரசம் மற்றும் பாலைப் பற்றிப் பேசுவது போலத் தோன்றும். ஆனால் படிப்படியாக அந்த அழைப்பு ஆழமாகிறது:

"எனக்குச் செவிகொடுங்கள்; நீங்கள் வாழ்வீர்கள்."

"வாங்குங்கள்; நீங்கள் வாழ்வீர்கள்" என்று அல்ல.

"சாதனை செய்யுங்கள்; நீங்கள் வாழ்வீர்கள்" என்று அல்ல.

"சம்பாதியுங்கள்; நீங்கள் வாழ்வீர்கள்" என்று அல்ல.

மாறாக,

"எனக்குச் செவிகொடுங்கள்; நீங்கள் வாழ்வீர்கள்."

மீண்டும் சொல்கிறார்:

"**செவிசாயுங்கள்... அப்பொழுது நீங்கள் வாழ்வீர்கள்.**"

ஒருமுறை ஓர் இளம் தொழிலதிபர் குரு ஒருவரிடம் ஒப்புரவு அருள்சாதனத்தின்போது (Confession) தன் மனக்குறையைக் எடுத்துக்கூறினார். பணம், அந்தஸ்து, வெளிநாட்டுப் பயணங்கள், வெற்றி எனத் தான் ஆசைப்பட்ட எல்லாமே தன்னிடம் இருந்தும், ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலையிலும் தன் மனதுள் ஒரு வித விவரிக்க முடியாத வெறுமையை உணர்வதாகக் கூறினார்.

“நான் உயர்ந்து கொண்டே இருக்கிறேன், ஆனால் எந்த மலையின் மீது ஏறுகிறேன் என்றே எனக்குத் தெரியவில்லை” என்றார்.

இன்று எத்தனை மனிதர்கள் இப்படியே வாழ்கிறார்கள்?

மக்கள் மகிழ்ச்சியைத் தேடி பெருந்தொகையைச் செலவழிக்கிறார்கள். சிலர் அதிகமான பணம் தேவை என்பதற்காக அல்ல, மாறாக தங்களின் முக்கியத்துவத்தைக் காட்டிக் கொள்வதற்காகவே வெற்றியின் ஏணியில் நிற்காமல் மேலே ஏறுகிறார்கள். சிலர் ஓய்வெடுப்பதற்காக அல்ல, “நானும் அங்கே போயிருக்கிறேன்” என்று சொல்வதற்காகவே ஓய்வில்லாமல் பயணம் செய்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் தங்களை எப்போதும் இளமையாகவும், கவர்ச்சியாகவும், வெற்றிகரமாகவும், மனநிலையைச் சமநிலையிலும் வைத்துக்கொள்ள பெருஞ்செல்வத்தைச் செலவழிக்கிறார்கள்.

ஆனாலும், இந்த அனைத்து ஓட்டங்களுக்கும் அடியில், இதயத்தின் அமைதியான பசி ஒன்று இருந்து கொண்டே இருக்கிறது.

இன்று இறைவாக்கினர் எசாயா நம்மைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்:

“நிறைவு தராத ஒன்றிற்காக நீங்கள் ஏன் பணத்தைச் செலவழிக்கிறீர்கள்?”

விவிலியத்தில் கேட்கப்படும் மிக ஆழமான, மனதை ஊடுருவும் கேள்விகளில் இதுவும் ஒன்று.

ஏனெனில், ஆழமான அளவில், ஒவ்வொரு மனிதனும் வெறும் உணவிற்காகவோ, வசதிகளுக்காகவோ மட்டும் ஏங்குவதில்லை; மாறாக, வாழ்வின் அர்த்தத்திற்காகவும், நிலையான தன்மைக்காகவும், என்றுமே மறையாத உண்மை அன்புக்காகவுமே ஏங்குகிறான்.

அதனால்தான் இன்றைய நற்செய்திப் பகுதி நம் மனதைத் தொடுவதாக இருக்கிறது.

திருமுழுக்கு யோவான் தலைவெட்டப்பட்டுக் கொல்லப்பட்ட கொடூரமான செய்தியை இயேசு கேள்விப்படுகிறார். அதனால் அவர் தனிமையான ஓர் இடத்திற்குச் செல்ல முயல்கிறார். அவர் துக்கத்தில் இருக்கிறார். அவருக்கு அமைதியும், ஓய்வும், தனிமையும் தேவையாக இருக்கிறது.

ஆனால், மக்கள் கூட்டமோ அவரைப் பின்தொடர்ந்து வருகிறது.

அவர்களைப் பார்த்ததும் எரிச்சலடைவதற்குப் பதிலாக, நற்செய்தி வாயிலாக இவ்வாறு சொல்கிறார்:

“அவர் அவர்கள்மீது மிகுந்த பரிவு கொண்டார்.”

இயேசு சொன்ன மேற்கண்ட ஒரு வரி, கிறிஸ்துவின் இதயத்தைப் பற்றி நமக்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடுகிறது.

மனதளவில் முற்றிலும் சோர்ந்து போவது என்றால் என்ன என்பதை நம்மில் பெரும்பாலோர் உணர்ந்திருப்போம். பிறருக்குக் கொடுப்பதற்கு நம்மிடம் எதுவுமே எஞ்சியிருக்கவில்லை என்ற உணர்வு எப்படிப்பட்டது என்பதை நாம் அறிவோம்.

இயேசுவின் சீடர்களும் நிச்சயமாக அப்படித்தான் உணர்ந்தார்கள். திரளான மக்களைப் பார்த்து அவர்கள் இயேசுவிடம்:

“நம்மிடம் ஐந்து அப்பங்களும் இரண்டு மீன்களும் மட்டுமே உள்ளன” என்றார்கள்.

அதாவது:

“இருப்பது போதாது” என்று சொல்கிறார்கள்.

நாம் கூட எத்தனை முறை இதையே சொல்கிறோம்!

“என்னால் முடியாது, போதிய பலமில்லை.”

“எனக்குப் போதிய பொறுமையில்லை.”

“எனக்குப் போதிய விசுவாசமில்லை.”

“பகிர்ந்தளிப்பதற்கு என் மனதில் போதிய அன்பில்லை.”

ஆனால் இயேசு சொல்கிறார்:

“உங்களிடம் இருப்பவற்றை என்னிடம் கொண்டு வாருங்கள்.”

இயேசுவின் அந்த ஒரு வார்த்தை எல்லாவற்றையும் மாற்றுகிறது!

மனிதக் கரங்களில் இருக்கும்போது, ஐந்து அப்பங்கள் போதாதவையாகத் தெரிகின்றன.

ஆனால், கிறிஸ்துவின் கரங்களில் ஒப்படைக்கப்படும்போது அவை அளவுக்கு அதிகமாக மாறுகின்றன.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, பெல்ஜியம் நாட்டிற்குச் சென்றிருந்தபோது, 'மொலோகாயின் புனித தமியேனின்' (Saint Damien of Molokai) கல்லறை அமைந்திருந்த ஒரு சிறிய ஆலயத்திற்குள் சென்றேன்.

புனித தமியேன், ஹவாய் தீவில் இருந்த 'மொலோகாய்' என்ற இடத்தில் தொழுநோயாளிகளுக்குச் சேவை செய்யத் தன்னார்வலராக முன்வந்தவர். காலப்போக்கில் அவருக்கும் அந்த நோய் தொற்றிக்கொண்டது; அதனால் அவர் அந்தத் தீவை விட்டு எப்போதும் வெளியேறக் கூடாது என்று தடை விதிக்கப்பட்டது.

அவர் எளிதாகக் கசப்புணர்வுக்கு ஆளாகியிருக்கலாம். ஆனால் அவரோ, தன்னைச் சுற்றியிருந்த துன்புற்ற மக்களுக்காகத் தன்னை இன்னும் முழுமையாக அர்ப்பணித்தார்.

அவர் தொழுநோயாளிகளுக்காக வீடுகளைக் கட்டினார், காயங்களுக்குக் கட்டுப்போட்டார், இறந்தவர்களை அடக்கம் செய்தார், தனிமையில் இருந்தவர்களுக்கு ஆறுதல் அளித்தார்.

அவர் எழுதிய ஒரு கடிதத்தில் மிக எளிமையான, ஆனால் ஆழமான ஓர் உண்மையைப் பகிர்ந்திருந்தார்:

“திவ்விய நற்கருணை மட்டும் இல்லையென்றால், என்னால் இந்தத் தனிமையையும் துன்பத்தையும் ஒருபோதும் தாங்கியிருக்க முடியாது.”

நற்கருணையே அவருடைய பலமாக இருந்தது!

தமியேன் தன்னிடம் கொடுப்பதற்கு மிகக் குறைந்த அளவே வைத்திருந்தார். ஆனால், அவர் கிறிஸ்துவின் கரங்களில் ஒப்படைத்த அந்தச் சிறிய விஷயம், ஒரு முழு சமூகத்திற்குமான உணவாக மாறியது.

அந்த ஐந்து அப்பங்களையும் இரண்டு மீன்களையும் போல!

சாதாரண அன்றாட வாழ்வில் வாழும் எண்ணற்ற மறைமுகப் புனிதர்களைப் போல.

எனக்குத் தெரிந்த ஒரு வயதான விதவைப் பெண்மணி இருந்தார். அவர் தனியாக வாழ்ந்து வந்தார், எப்போதும்

கடுமையான உடல் உறுப்புகளின் வலியால் அவதிப்பட்டார்.

அவர் என்னிடம்,

“தந்தையே, என்னால் இனி பெரிய காரியங்களைச் செய்ய முடியாது. ஆனால் தினமும் காலையில் என் தனிமையையும் வலியையும், ஆதரவற்றவராக உணரும் யாரோ ஒருவருக்காக என் ஜெபத்தின் மூலம் இயேசுவுக்குக் காணிக்கையாக ஒப்புக்கொடுக்கிறேன்” என்றார்.

தன் விசுவாசம் எவ்வளவு பிரகாசமாக மாறியிருக்கிறது என்பதை அந்தப் பெண்மணி ஒருவேளை உணர்ந்திருக்க மாட்டார்.

கிறிஸ்துவின் கரங்களில் ஒப்படைக்கப்பட்ட அவருடைய துன்பம், அன்பாக மாறியது.

புனித பவுல் அடிகளார் இன்றைய செய்தியை இன்னும் ஆழமாகக் கொண்டு செல்கிறார்.

திருமறைநூலின் (Scripture) வேறு எந்த வார்த்தைகளும் மக்களை இந்த அளவிற்குத் தேற்றியிருக்க முடியாது:

“கிறிஸ்துவின் அன்பிலிருந்து நம்மைப் பிரிக்கக்கூடியது எது?”

கண்டிப்பாக எதுவுமே இல்லை!

துன்பமோ, தோல்வியோ, நோயோ, துரோகமோ, பாவமோ, இறுதியில் மரணமோ கூட நம்மைப் பிரிக்க முடியாது!

பவுல் அடிகளார் வியப்போடு அந்த வார்த்தைகளைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார்:

“மரணமோ, வாழ்வோ, தற்போது உள்ளவையோ, எதிர்காலத்தில் நிகழ்வனவோ எதுவுமே நம் ஆண்டவராகிய கிறிஸ்து இயேசு வழியாய் வெளிப்பட்ட கடவுளின் அன்பிலிருந்து நம்மைப் பிரிக்க முடியாது.”

வாக்குறுதிகள் எளிதில் முறியடிக்கப்படும் இந்த உலகத்தில், ஆனால் இயேசுவின் இந்த வாக்குறுதி மிகவும் ஆச்சரியமானது.

ஒவ்வொரு குருவும் மணமக்களிடம் திருமண வாக்குறுதியின்போது:

“இன்பத்திலும் துன்பத்திலும், பிணியிலும் நலத்திலும், என் வாழ்நாளெல்லாம் உமக்கு உண்மை உள்ளவராக இருப்பேன் என்று வாக்குறுதி அளிக்கிறீரா?”

என்று கேட்கும்போது ஒரு சிறிய நடுக்கத்தை உணர்கிறார்கள்.

ஏனெனில், உண்மையாய் விசுவாசமாய் இருப்பது கடினம்.

மனித அன்பு அழகானதுதான், ஆனால் பலவீனமானது.

ஆனால், மரணத்தை விட வலிமையான ஓர் அன்பு இருக்கிறது என்று பவுல் அடிகளார் கூறுகிறார்.

நாம் வெற்றிகரமாக, தூய்மையாக அல்லது மனதளவில் பலமாக இருக்கும்போது மட்டுமே கடவுள் நம்மை அன்பு செய்வதில்லை. அவருடைய அன்பு நம்முடைய தகுதியில் வேரூன்றியது அல்ல; மாறாக, அவருடைய மாறாத உண்மையிலேயே வேரூன்றியுள்ளது. அதனால்தான் அவர் நம்மை அன்பு செய்கிறார்.

இறைவாக்கினர் எசாயா வழியாக கடவுள் கூறுகிறார்:

“நான் உங்களுடன் ஓர் என்றும் மாறா உடன்படிக்கையைச் செய்வேன்.”

என்றும் மாறா உடன்படிக்கை!

அதாவது, கடவுள் ஒரு நாள் காலையில் விழித்தெழுந்து, "இனி நம்மை அன்பு செய்யக்கூடாது" என்று முடிவெடுப்பதில்லை. அவருடைய இரக்கம் ஒரு தற்காலிகமான மனநிலை அல்ல. அவருடைய உண்மைத்தன்மை மாறுபடுவதில்லை.

பாவியாக, விபச்சாரம் செய்தவராக, கொலையாளியாக இருந்த தாவீது அரசரைக்கூட கடவுள் கைவிடவில்லை.

அவர் நம்மையும் ஒருபோதும் கைவிடமாட்டார்.

'பாபெட்டின் விருந்து' (Babette’s Feast) என்ற ஒரு அழகான திரைப்படம் உண்டு. டென்மார்க் நாட்டின் தொலைதூரக் கிராமம் ஒன்றில், மகிழ்ச்சியற்ற, கடுமையான சட்டங்களைக் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு மதச் சமூகத்தைப் பற்றிய கதை அது.

அந்தக் குளிர்ந்த உலகத்திற்குள் பாபெட் என்ற அகதிப் பெண் வருகிறாள். எதிர்பாராத விதமாக அவளுக்கு ஒரு பெரிய தொகை பரிசாகக் கிடைக்கிறது.

அந்தப் பணத்தை தனக்கென வைத்துக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, அந்தக் கிராம மக்களுக்கு ஒரு பிரம்மாண்டமான விருந்தை ஆயத்தம் செய்ய அவள் அனைத்தையும் செலவழிக்கிறாள்.

முதலில் மக்கள் சந்தேகப்படுகிறார்கள். ஆனால் விருந்து தொடரத் தொடர, பழைய கசப்புகள் மறைகின்றன. காயப்பட்ட உறவுகள் குணமாகின்றன. உறைந்திருந்த இதயங்கள் உருகத் தொடங்குகின்றன. அந்த விருந்தின் மிகுதியால், அவர்களின் வாழ்வில் இறை அருள் அமைதியாக நுழைகிறது.

அதைத்தான் கிறிஸ்துவும் செய்கிறார்.

அப்பங்கள் பெருகிய புதுமை என்பது வெறும் உணவைப் பற்றியது மட்டுமல்ல. அது கடவுளின் அளவற்ற தாராள மனப்பான்மையைப் பற்றியது.

கிறிஸ்துவில், நம் பாவத்தை விட அதிக இரக்கமும், நம் தோல்விகளை விட அதிக அன்பும், நம் மரணத்தை விட அதிக வாழ்வும் எப்போதும் இருக்கிறது.

ஒரு சிறியவன் தன் பாட்டியிடம்,

“பாட்டி, கடவுளுக்கு என்றாவது நம்மை அன்பு செய்து சலித்துப்போகுமா?” என்று கேட்டான்.

அந்தப் பாட்டி புன்னகைத்து, அவனை இரவில் வெளியே அழைத்துச் சென்றார். வானத்தில் இருந்த நட்சத்திரங்களைச் சுட்டிக்காட்டி,

“வானத்தில் இந்த விளக்குகள் எரியும்வரை இதை நினைவில் வைத்துக்கொள்: கடவுளின் அன்பு அதைவிட நீண்ட காலம் பிரகாசிக்கும்” என்றார்.

அன்பான சகோதர சகோதரிகளே, நாம் கூட நம் வாழ்வின் பெரும்பகுதியை, 'நாம் போதிய தகுதி இல்லாதவர்களோ, கைவிடப்பட்டுவிடுவோமோ, நம் வெறுமை என்றென்றுமே வெறுமையாகவே இருந்துவிடுமோ' என்ற பயத்திலேயே கழிக்கிறோம்.

ஆனால் இன்று ஆண்டவர் இந்த உலகச் சந்தையில் நின்று நம்மை உரக்கக் கூப்பிடுகிறார்:

“அனைவரும் என்னிடம்வாருங்கள்.”

உங்கள் பசியோடு வாருங்கள்.

உங்கள் சோர்வோடு வாருங்கள்.

உங்கள் தோல்விகளோடு வாருங்கள்.

உங்களின் சிறிய ஐந்து அப்பங்களும் இரண்டு மீன்களும் கொண்டு வாருங்கள்.

மேலும் கிறிஸ்துவின் இந்த வாக்குறுதியை மீண்டும் ஒரு முறை கேளுங்கள்:

“எதுவுமே உங்களை என் அன்பிலிருந்து பிரிக்க முடியாது.”

ஆமென்

Prepared by: Fr. Paul Julian, Perth, Australia

and Translated by: Leonard Arulandhu, Holy Family Church, Chennai